

něho na úroku a vedlejších plnění. Zakázáno jest tuto zásadu jakýmkoli způsobem obcházeti, zejména převodem úvěru na jiný vlastní závod v zemi s vyšší sazbou (odst. 2 § 3). O případ § 5 uvedené vyhlášky tu nejde. Podle odst. 3 § 9 vyhlášky pozbývají po dobu platnosti těchto zásad účinnosti ustanovení stanov peněžních ústavů a smluv, pokud se s těmito zásadami nesrovnávají. Podle obsahu předposledního odstavce zatímního ujednání ze dne 6. září 1928 a odst. VII smlovy ze dne 15. listopadu 1928 byla v souzeném případě stanovena náhrada za poskytnutý úvěr částkou 8% a tento ujednaný úrok 8% byl postižen ustanoveními vládní vyhlášky ze dne 12. dubna 1933 č. 59 Sb. z. a n. tak, že byl snížen na výši 5 $\frac{3}{4}$ %. Srážka 2% poskytovaná věřitelkou po dobu trvání služebnosti jako úplata za toto trpění není sazbou úrokovou ve smyslu tohoto nařízení, ale odškodným za újmy utrpěné poskytováním služebnosti a není vyhláškou tou dotčena. Kdyby byl názor odvolacího soudu uznán správným, mělo by to v zápětí, že by dlužník ze svého úvěru platil žalobkyni jednak 5 $\frac{3}{4}$ % úrok vládní vyhláškou jako nejvýše přípustný, jednak by jí poskytoval další výhodu bezúplatným trpěním služebnosti, takže by toto vedlejší plnění přesahovalo úrokovou míru přípustnou a tím by odporovalo právě ustanovení § 3 uvedené vyhlášky.

Čís. 15749.

Nelze povolití exekuci, podal-li dlužník proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jež nebylo nižšími soudy odmítnuto jako nepřípustné a o němž nebylo ani nejvyšším soudem dosud rozhodnuto.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1937, R I 1518/36.)

Prv ý s o u d povolil vymáhající straně exekuci nuceným zřízením práva zástavního. R e k u r s n í s o u d exekuční návrh zamítl.

N e j v ý š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y :

Podle § 505, odst. 3 c. ř. s. se včasným podáním dovolání stává právní moc a vykonatelnost rozsudku v rozsahu dovolacích návrhů až do vyřízení opravného prostředku. V souzeném případě podala žalovaná proti rozsudku odvolacího soudu včasné dovolání, jež nebylo nižšími soudy odmítnuto jako nepřípustné, a nebylo o něm ani nejvyšším soudem dosud rozhodnuto. Právem proto rekursní soud vyhověl dlužníkovu rekursu a zamítl napadeným usnesením návrh vymáhajícího věřitele na povolení uhrazovací exekuce.

Čís. 15750.

Spor o náhradu nákladů, jež třetí osoba vynaložila za nemanželského otce na výživu jeho dítěte, není věcí prázdninovou.

(Rozh. ze dne 16. ledna 1937, R II 526/36.)